

Για τις κινητοποιήσεις του τελευταίου διαστήματος και τις αποφάσεις των Ομοσπονδιών, σε σχέση με την συνέχιση του αγώνα ενάντια στην αντιεκπαιδευτική αξιολόγηση

1. Ο αγώνας που δίνουμε όλο αυτό το διάστημα, είναι δίκαιος, γιατί αφορά την υπεράσπιση του παιδαγωγικού μας ρόλου και των μορφωτικών δικαιωμάτων των μαθητών μας σε ένα σχολείο αποκλειστικά δημόσιο και δωρεάν που δε θα διαχωρίζει τους μαθητές, θα δίνει ενιαία τη γνώση σε όλα τα παιδιά, θα μορφώνει και δε θα εξοντώνει. Όλο αυτό το διάστημα αποκαλύφθηκαν και συνεχίζουν να αποκαλύπτονται οι πραγματικές στοχεύσεις της κυβέρνησης, για ακόμα βαθύτερη ταξική κατηγοριοποίηση και διαφοροποίηση σχολείων, μαθητών και εκπαιδευτικών, για υποβάθμιση των μορφωτικών δικαιωμάτων για την πλειονότητα των παιδιών των λαϊκών οικογενειών, για επέκταση της επιχειρηματικής – ιδιωτικοοικονομικής λειτουργίας του σχολείου με τους γονείς και τους μαθητές πελάτες και τους εκπαιδευτικούς με σκυμμένο κεφάλι. Αποκαλύψαμε την απάτη ότι δήθεν η «αξιολόγηση» στοχεύει στην «αναβάθμιση του σχολείου και την ενίσχυση του εκπαιδευτικού».

Πίσω από τα «ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα» όλων των κυβερνήσεων κρύβεται μια βαθιά αντιεκπαιδευτική πολιτική που αντιμετωπίζει την μόρφωση των νέων σαν εμπόρευμα και τις πραγματικές ανάγκες των σχολείων σαν κόστος. Βρίσκονται οι κατευθύνσεις της Ε.Ε., του ΟΟΣΑ και οι απαιτήσεις τους ΣΕΒ, στις οποίες «πίνουν νερό» όλες οι κυβερνήσεις και τα αστικά κόμματα. Στα πλημμυρισμένα σχολεία της Αττικής, της Θεσσαλονίκης, της Κέρκυρας και αλλού, «βούλιαξε» η «αξιολόγηση» της κ. Κεραμέως και η πολιτική της διαχρονικής εγκατάλειψης των σχολικών υποδομών από όλες τις κυβερνήσεις, τα 600 κοντέινερ που στριμώχνονται 25 μαθητές και άφησε προίκα η προηγούμενη στη σημερινή κυβέρνηση.

2. Κυβέρνηση και ΥΠΑΙΘ στριμώχνονται από τους αγώνες μας, από την τεράστια αλληλεγγύη που αναπτύσσεται από εργατικά συνδικάτα και γονείς. Είναι σημαντική η συμμετοχή των εργατικών συνδικάτων στις απεργιακές συγκεντρώσεις στις 11/10, είναι πολύ σημαντική συνεισφορά η αγωνιστική στάση της Ανώτατης Συνομοσπονδίας Γονέων Μαθητών Ελλάδας (ΑΣΓΜΕ), με αποκορύφωμα την ανακοίνωση της με τίτλο «δάσκαλε σ' ευχαριστώ». Είναι συγκινητική, η διεθνής απήχηση του αγώνα μας, η αλληλεγγύη εκπαιδευτικών συνδικάτων και ενώσεων από όλο τον κόσμο (βλ. FISE, ΠΟΕΔ κ.α.). Οι χιλιάδες μαθητές, που κατέβηκαν στον δρόμο μαζί μας, είναι μία ακόμα πχηρή απάντηση ότι αυτός ο αγώνας είναι δίκαιος, είναι το χρέος του εκπαιδευτικού απέναντι στους μαθητές του. Αυτή την παρακαταθήκη δεν έχει κανείς το δικαίωμα να την αγνοήσει.

3. Ο αυταρχικός κατήφορος της κυβέρνησης και οι αλλεπάλληλες δικαστικές προσφυγές δείχνουν ότι δεν έχουν άλλο τρόπο για να προωθήσουν μια πολιτική που έχει μαζικά απορριφθεί από τον κλάδο. Οι δικαστικές αποφάσεις που κρίνουν τις απεργίες «παράνομες» είναι ο κανόνας και όχι η εξαίρεση. Με το υπάρχον νομοθετικό πλαίσιο των κυβερνήσεων ΝΔ – ΣΥΡΙΖΑ – ΠΑΣΟΚ, 112 από τις 114 απεργίες, που έφτασαν στις αίθουσες των δικαστηρίων, κρίθηκαν παράνομες. Με τον ν. Χατζηδάκη επιχειρούν να κλείσουν την τελευταία ρωγμή.

Όμως, ένας δίκαιος αγώνας δεν μπορεί να σταματήσει από καμία δικαστική απόφαση. Η απάντηση στην προσπάθεια να μπει στον γύψο το συνδικαλιστικό κίνημα, ιδιαίτερα μέσα από την εφαρμογή του ν. Χατζηδάκη, και να ακυρωθεί κάθε δυνατότητα αντίδρασης των σωματείων, δεν μπορεί να περάσει αναπάντητη.

Ο αυταρχισμός και η ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης σπάει στην πράξη, με τις αποφάσεις και την ανυπότακτη στάση των συνδικάτων και όχι με αναφορές στο Ευρωκοινοβούλιο και επιστολές διαμαρτυρίας.

4. Για την κλιμάκωση της πάλης, οι εκλεγμένοι με την Αγωνιστική Συσπείρωση Εκπαιδευτικών στα Δ.Σ. ΔΟΕ και ΟΛΜΕ, στους Συλλόγους και τις ΕΛΜΕ, τα σωματεία και συνδικαλιστές που συσπειρώνονται στο ΠΑΜΕ στον κλάδο, ενιαία και πανελλαδικά, τοποθετηθήκαμε υπέρ της ανάγκης συνέχισης (επαναπροκήρυξη της απεργίας αποχής), ανεξάρτητα από την όποια απόφαση του δικαστηρίου.

Το πραγματικό δίλημμα αυτή τη στιγμή είναι: αποδοχή του αυταρχισμού και της «νομιμότητας» των στημένων αποφάσεων που καταστρατηγούν ακόμα το συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαίωμα στην απεργία, για να προχωρήσει ο αντιδραστικός σχεδιασμός της κυβέρνησης ή απόρριψη των εκβιασμών και αγωνιστική κλιμάκωση για να υπερασπιστούμε το δημόσιο σχολείο και τη μόρφωση των μαθητών μας; Απαντάμε καθαρά το δεύτερο. Άλλωστε, επαναπροκήρυξη μιας απεργίας – αποχής που κρίνεται παράνομη δεν είναι κάτι πρωτόγνωρο. Έγινε τρεις συνεχόμενες φορές το 2014 από την ΑΔΕΔΥ, στην αξιολόγηση του Μητσotάκη.

5. Οι αποφάσεις των Δ.Σ. της ΔΟΕ και της ΟΛΜΕ, της Ολομέλειας προέδρων των ΕΛΜΕ, με τον τρόπο που πάρθηκε, δεν εκφράζουν την απαίτηση του κλάδου για συνέχιση. Η απόφαση του Δ.Σ. της ΔΟΕ (Κυριακή 10/10) με την ψήφο των παρατάξεων της ΔΑΚΕ, των δυνάμενων του ΣΥΡΙΖΑ (ΕΡΑ/ΑΕΕΚΕ) και ενός εκ των δύο εκπροσώπων των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ – ΚΙΝΗΣΕΩΝ – ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΩΝ είναι, κατά τη γνώμη μας, αναντίστοιχη των απαιτήσεων της περιόδου, των αντικειμενικών δεδομένων που δημιούργησε ο αγώνας του κλάδου, της δύσκολης θέσης στην οποία βρίσκεται η κυβέρνηση και κυρίως της ίδιας της απαίτησης των συναδέλφων.

Η απόφαση για μη συνέχιση της απεργίας – αποχής σε περίπτωση αρνητικής δικαστικής απόφασης και περάσματος σε άλλη μορφή (συμμετοχή στις διαδικασίες με ενιαίο κείμενο), πάρθηκε πριν την απεργία του κλάδου (!) και πριν την απόφαση του εφετείου (!). Από την πλευρά μας, στο Δ.Σ. της Κυριακής 10/10, καταβάλαμε κάθε δυνατή προσπάθεια, ώστε η ΔΟΕ να χαράξει άλλη γραμμή. Κάναμε έκκληση στις παρατάξεις να μετρήσουν καλά την απόφασή τους.

Στο Δ.Σ της ΔΟΕ που συνεδρίασε ξανά με πρόταση των συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ, την Παρασκευή 14/10, κανένα μέλος, από τα 6 που πήραν την απόφαση της Κυριακής 10/10, δεν άλλαξε στάση, ώστε να γίνει εφ' όλης της ύλης συζήτηση για το πρόγραμμα δράσης του κλάδου. Κανένα μέλος στο Δ.Σ. δεν πήρε πίσω την ψήφο του για ενιαίο κείμενο και δείκτες. Οι όποιες, εκ των υστέρων, δηλώσεις παρατάξεων αποτελούν κενό γράμμα και εμπαιγμό απέναντι στους συναδέλφους.

Η στάση αυτή της ΔΟΕ αξιοποιήθηκε από τη ΣΥΝΕΚ στη συνεδρίαση του Διοικητικού Συμβουλίου της ΟΛΜΕ στις 12/10. Με το επιχείρημα ότι δεν μπορούμε να πάμε μόνοι μας, ότι ο κλάδος κινδυνεύει να πτηθεί, ανασύροντας ταυτόχρονα και την τρομοκρατία των ποινών, παίρνοντας αυτό το ρόλο από την ΔΑΚΕ και την ΠΕΚ, ψήφισαν τη διακοπή της απεργίας-αποχής. Η στάση τους δεν επηρεάστηκε από την τεράστια επιτυχία της απεργίας της προηγούμενης μέρας, αλλά ούτε και από την απόφαση του εφετείου που έδινε τη δυνατότητα της επαναπροκήρυξης. Αυτή τους η στάση δείχνει ότι η επιλογή τους ήταν προσχεδιασμένη με πολιτικά κριτήρια και όχι προϊόν μιας λανθασμένης εκτίμησης των συνθηκών εκείνη τη στιγμή.

Η στάση των ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ στα Διοικητικά Συμβούλια και τις Γενικές Συνελεύσεις των ΕΛΜΕ καταδικάστηκε από ένα σημαντικό κομμάτι του κλάδου. Στη Γενική Συνέλευση προέδρων ΕΛΜΕ (Σάββατο 16/10) υπήρξαν διαφοροποιήσεις σε πολλές ΕΛΜΕ, οι οποίες δείχνουν την αγανάκτηση αλλά και τη διάθεση του κλάδου να παλέψει. Το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας, 54% τόσο επί των ΕΛΜΕ, όσο και επί των αντιπροσώπων του συνεδρίου, για επαναπροκήρυξη της απεργίας- αποχής, κόντρα στην πλειοψηφία του Διοικητικού Συμβουλίου της ΟΛΜΕ. είναι ελπιδοφόρο, δείχνει

τον δρόμο για το πώς πρέπει να κινηθεί το κίνημα απέναντι σε αυτές τις ηγεσίες. Το γεγονός ότι αναγκάστηκαν 7 εκπρόσωποι των ΕΛΜΕ να νοθεύσουν την απόφαση του σωματίου τους, προκειμένου να μη συνεχιστεί ο αγώνας, είναι όνειδος τόσο για τους ίδιους όσο και τις παρατάξεις που εκπροσωπούν, αλλά ταυτόχρονα δείχνουν και την απόφαση αυτών των δυνάμεων να υπηρετήσουν την κυβερνητική πολιτική με κάθε κόστος.

6. Η απόφαση των πλειοψηφιών σε ΔΟΕ – ΟΛΜΕ έχει πολιτικό χαρακτήρα, δεν είναι απλά μια εναλλαγή μορφής πάλης. Άλλωστε την ίδια μέρα της απεργίας σε ορισμένα σωματεία της Αττικής, όπου πλειοψηφούν οι ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ – ΚΙΝΗΣΕΙΣ – ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ (Πειραιά «Πρόσδος, Α Αθηνών»), έγιναν έκτακτα Δ.Σ. και αποφασίστηκαν συγκεκριμένα κείμενα συμμετοχής στις πλατφόρμες του ΙΕΠ. Στη σύσκεψη ΣΕΠΕ και ΕΛΜΕ που έγινε μετά την απεργιακή συγκέντρωση, οι εκπρόσωποι των συγκεκριμένων σωματείων προανήγγειλαν την απόφαση τους για συμμετοχή με ενιαία κείμενα.

Όμως τώρα δεν είναι η ώρα για ενιαίο κείμενο. Τώρα είναι η ώρα για συνέχιση του αγώνα με όλα τα μέσα, κόντρα στις άδικες αποφάσεις. Η θέση αυτή, κατά τη γνώμη μας, εκφράζει τις πραγματικές διαθέσεις του κλάδου. Αν παλευτεί συλλογικά θα κρατήσει τον κλάδο ενωμένο και θα συνεχίσει να στριμώνει την κυβέρνηση. Αν το κριτήριο μας ήταν το «τι θα κάνει η κυβέρνηση και το ΥΠΑΙΘ», «αν θα ξαναπροσφύγουν», «αν θα μας εκβιάσουν», τότε δεν θα είχαμε φτάσει σήμερα μέχρι εδώ. Τον Σεπτέμβριο που πήραμε την απόφαση για απεργία – αποχή, αν είχαμε ακούσει π.χ. τις τοποθετήσεις της ΔΗ.ΣΥ., ότι η αποχή δε θα έχει συμμετοχή, δε θα είχαμε σήμερα το 95%. Αν το Δ.Σ. της ΔΟΕ είχε αποδεχτεί την εκτίμηση της ΔΑΚΕ και των δυνάμεων του ΣΥΡΙΖΑ, ότι η απεργία στις 11/10 δε θα έχει συμμετοχή και θα λειτουργήσει ως ξεφούσκωμα, δε θα είχαμε τη μεγαλειώδη απεργία.

7. Η στάση των παρατάξεων της Ν.Δ και του ΠΑΣΟΚ ήταν γνωστή. Η ΔΑΚΕ Καθηγητών είχε δημόσια ταχθεί ενάντια στην απεργία – αποχή, το ίδιο και η ΔΗ.ΣΥ. στη Πρωτοβάθμια. Παρά τις επιμέρους διαφοροποιήσεις τους σε ΔΟΕ και ΟΛΜΕ, γίνεται φανερό ότι οι συγκριμένες δυνάμεις δε θέλουν και δεν μπορούν να τραβήξουν έναν αγώνα πέρα από όρια που θέτει η ίδια η κυβέρνηση, το κράτος και οι μηχανισμοί του.

Ιδιαίτερες ευθύνες έχουν οι παρατάξεις του ΣΥΡΙΖΑ σε ΔΟΕ και ΟΛΜΕ. Χωρίς τη δική τους ψήφο δεν θα μπορούσε να σταματήσει η απεργία – αποχή. Από τα ίδια τα πράγματα αποκαλύπτεται ότι και οι συνδικαλιστικές δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ δε θέλουν να οξύνουν την αντιπαράθεση με την κυβερνητική πολιτική. Δε θέλουν να βαθύνει ακόμα περισσότερο η αμφισβήτηση των γενικότερων αντικειμενικών σχεδιασμών, γιατί συμφωνούν στον πυρήνα των κατευθύνσεων της Ε.Ε. για το σχολείο. Αυτή την πολιτική υπηρέτησαν ως κυβέρνηση και αυτή θα υπηρετήσουν σε μια ενδεχόμενη κυβερνητική εναλλαγή και γι' αυτό δε θέλουν εκπαιδευτικοί, γονείς και μαθητές να την αμφισβητήσουν στην ουσία της, να την αντιπαλέψουν.

Θέλουν, το πολύ – πολύ, ένα κίνημα φθοράς της κυβέρνησης της ΝΔ και της Υπουργού, ένα κίνημα που θα «γρατζουνάει» επιφανειακά, αλλά δε θα γίνεται επικίνδυνο στο περιεχόμενο της πάλης και κυρίως της προοπτικής. Θέλουν αγώνες, σωματεία και απεργούς κάδρο στα σενάρια της κυβερνητικής εναλλαγής. Όμως, σήμερα δεν είμαστε στην περίοδο 2012 - 2015. Οι εκπαιδευτικοί έχουν πια μεγάλη εμπειρία. Ξέρουν ότι η σημερινή κυβέρνηση της Ν.Δ. πατάει επάνω στους νόμους ΣΥΡΙΖΑ για την αξιολόγηση, το Λύκειο και το προσοντολόγιο του Γαβρόγλου. Είναι εδώ η αντιδραστική αξιολόγηση του Βερναρδάκη για το Δημόσιο, που θέτει αντίστοιχη στοχοθεσία για ένα ευέλικτο και επιτελικό κράτος, που θα λειτουργεί υπέρ του κεφαλαίου. Δεν ξεχνούν ότι η αξιολόγηση στην εκπαίδευση είναι δέσμευση του 3ου Μνημονίου και ότι οι τιμωρητικές διατάξεις Γεροβασίλη επανήλθαν από την ΝΔ. Δεν ξεχνούν ότι ακόμα και η καταστολή έχει συνέχεια, από τα ανοιχτά κεφάλια το 2019, μέχρι τα χημικά και τις αύρες σήμερα.

8. Καλούμε κάθε αγωνιστή και ριζοσπάστη εκπαιδευτικό, κάθε απεργό και κάθε συνάδελφο που έδωσε την μάχη στο σχολείο του, να προβληματιστεί από την στάση των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ – ΚΙΝΗΣΕΩΝ – ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΩΝ. Η επιλογή τους στο Δ.Σ. της ΔΟΕ και η συγκεκριμένη τακτική που ακολούθησαν σε μια

κρίσιμη στιγμή, κομβική για την πορεία των κινητοποιήσεων δεν είναι συγκυριακή. Δεν έγινε κάτω από την πίεση των εξελίξεων. Δεν είναι απλά μια επανάληψη του 2014, όπως υποστηρίζουν. Αντιθέτως, η δυναμική των εξελίξεων μπορεί να μεταφέρει την πίεση για συνέχιση της απεργίας – αποχής στην πλειοψηφία και ειδικά στις δυνάμεις του ΣΥΡΙΖΑ. Η συγκεκριμένη επιλογή είναι, κατά την εκτίμηση μας, **γραμμή ήττας για το κίνημα**, γραμμή που ρίχνει «νερό στον μύλο» των αυταπατών και διευκολύνει τον κυβερνητικό συνδικαλισμό.

9. Ο **μαζικός, ενωτικός αγώνας των εκπαιδευτικών έχει δημιουργήσει σοβαρές προϋποθέσεις και υποδομές για την κλιμάκωση της πάλης. Τώρα είναι η ώρα να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας.** Να σπάει η καλλιέργεια κλίματος αναμονής, κάθε αυταπάτη για λύσεις «από τα πάνω», ότι δήθεν μια άλλη κυβέρνηση θα λύσει το πρόβλημα. Η κάθε κυβέρνηση πατάει στους νόμους της προηγούμενης και επεκτείνει το αντιλαϊκό νομοθετικό οικοδόμημα. Τώρα χρειάζεται να δυναμώσουμε τον κοινό αγώνα όλων των εργαζομένων, με συντονισμό σωματείων και Ομοσπονδιών.

Έχουμε τεράστια εμπειρία για το πώς μπορούν να μείνουν στα χαρτιά οι αντιλαϊκοί τους νόμοι. Η αταλάντευτη αγωνιστική στάση εκπαιδευτικών και μαθητών, η συσπείρωση και η αγωνιστική συμπόρευση όλων των εργαζομένων, όλων των κλάδων, όπως εκφράστηκε και μέσα από τη σύσκεψη 200 Συνδικαλιστικών οργανώσεων στις 5/10 στην Αθήνα στο γήπεδο του Σπόρτινγκ, είναι ο δικός μας δρόμος. Ο δρόμος για να βγουν οι ανάγκες μας στο προσκήνιο, για να πάρουν τα όνειρα εκδίκηση. Η μάχη ενάντια στον αντιδραστικό νόμο της κυβέρνησης θα συνεχιστεί ακόμα πιο μαζική, με όλες τις μορφές και όλα τα μέσα.

10. Από τις ίδιες τις εξελίξεις προκύπτει ξεκάθαρα η ανάγκη ανατροπής του αρνητικού συσχετισμού στις Ομοσπονδίες και τα σωματεία. Σήμερα, περισσότερο ποτέ, χρειαζόμαστε μαχητικές Ομοσπονδίες, Συλλόγους και ΕΛΜΕ, που θα παλεύουν αταλάντευτα για τις ανάγκες των εργαζομένων, χειραφετημένα από τις εκάστοτε κυβερνήσεις, το κράτος και τους μηχανισμούς της διοίκησης, στυλοβάτες των εργαζομένων και όχι των εκάστοτε κυβερνήσεων.

Τώρα είναι η ώρα, αυτό που πολλοί συνάδελφοι αναγνωρίζουν, «πως αν δεν υπήρχαν οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, δε θα κουνιόταν φύλλο», να εκφραστεί και στις επερχόμενες εκλογές για τα Δ.Σ. των Συλλόγων και των ΕΛΜΕ αλλά και στα συνέδρια των Ομοσπονδιών. Να ενισχυθεί αποφασιστικά το ψηφοδέλτιο της Αγωνιστικής Σύσπewρης Εκπαιδευτικών (που στηρίζει το ΠΑΜΕ), της μοναδικής δύναμης στον κλάδο που εκφράζεται με ενιαίο τρόπο σε ΔΟΕ και ΟΛΜΕ, σε Συλλόγους και ΕΛΜΕ. Να καταδικαστούν μέσα στον κλάδο, αλλά και σε πολιτικό επίπεδο οι συνδικαλιστικές δυνάμεις και τα κόμματα που στηρίζουν την αντιλαϊκή πολιτική.

**ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ ΠΙΟ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ ΜΕΡΕΣ,
ΜΕ ΤΗ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΑΣ ΣΤΙΣ ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ, ΤΙΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ,
ΤΟΝ ΚΟΙΝΟ ΑΓΩΝΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ.**

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΟΥΜΕ!

